

bruidsgedachte, en hemind van den Heere wil hier niet zeggen „bemind van God“, maar zeer stellig „bemind van Christus“. Slechts uiterst zelden is in de Brieven met den Heere op God den Vader gedoeld, en bijna als vaste regel kan aangenomen, dat de Heere is de Christus.

Nu zouden wij zulk een beeld niet hebben aangedurfd. Na het Paradijs sloop er in de huwelijks-gedachte en in wat er met samenhangt, iets dat liefst schuilt blijft, en maar al te dikwijls met het heilige niet in te zuivere harmonie is.

Dat doet de sonde, die in alles, en zoo ook hierin, sloop. Maar van den beginne is het zoo niet geweest. Toen was ook de onderscheiding in twee sekten een volstrekt heilige levens-uiting van wat God bij de schepping in den mensch gelegd had. Iets wat God de Heere ons uitdrukkelijk en opzettelijk laat aanzeggen in deze woorden: ze waren naakt, maar ze kenden de schaamte nog niet.

Toch gaat daarom de Schrift voor deze omtanding, die de sonde aanbracht, niet uit den weg. Ze handhaaft Gods heilige, oorspronkelijke bedoeling, en dringt er telkens op aan, dat we als geloovigen ook onze verhouding tot Christus niet zullen verstaan en gevoelen als een keele, uitwendige verhouding, die op een afgetrokken geloofsgedachte drijft, maar dat ons hart de warmte, den gloed zal prippen, die geheel deze verhouding bezielt, zodat ook in ons samenleven met Jesus alles even bezielt, even hoog gestemd en heel onzen persoon doordringend, het innerlijk van ons waren doortreft.

Zoals ge het ondergaan en ontwaren zoudt, als ge Jesus ontmoeten mocht en u voor hem te voet kondt werpen, zó moet 't ook nu door het geloof zijn. En om u dit diep te doen gevoelen, en dit in u op te wekken, begint de Schrift niet met te zeggen, dat ge Jesus moet beminnen, maar omgekeerd met u te verzeeken, dat ge van Jesus bemind zijt. Dat hij met de liefde als van een Bruidgom naar zijn Bruid, zoo naar u uitgaat. Dat hij u als overschaduwt met den glans van zijn liefde. Dat ge niet maar óók mee gerekend wordt onder die duizenden, die hij ter zaligheid leidt, maar dat hij voor elk der zijnen een liefde vol teederheid en innigheid koestert, en dat het dit „bemind zijn door Jesus“ is, waardoor de heilige, teedere wederliefde van Jesus in uw hart moet worden gaande gemaakt.

Waar werd oprechter trouw, zingt onze Vondel, dan tusschen man en vrouw ter wereld ooit gevonden? Onderliefde, kinderliefde, broederliefde, zusterliefde, vriendenliefde, hoe teeder soms en hoe rijk ook, raken toch niet tot dat hoogste, dat in de liefde tusschen man en vrouw, ideaal genomen, tot uiting kan komen.

En nu, als beeld van de liefde van Jesus voor u, kan niet het mindere, maar kan alleen het hoogste in de liefde op aarde dienst doen. En daarom deinst de apostel en aanzelt hij niet. Die meerdere liefde van Jesus voor de zijnen kan alleen in de huwelijksliefde haar nog altoos te zwak, maar toch eenigermate toepasselijk beeld, haar inbeeldige uitdrukking vinden.

En zoo schrijft hij aan de geloovigen van Thessalonika, en in hen aan alle geloovigen: *U broedert, die van Jesus bemind zijt.*

En hierin nu spreekt het persoonlijk. Als we van een koning op aarde zeggen, dat hij zijn volk liefheeft, geldt dit 't volk als geheel, al spreekt 't vanzelf, dat zulk een koning slechts zeer enkele uit zijn onderdanen persoonlijk kennen zal. Stellig niet een duizendste van allen die tot zijn volk behooren.

En zoo nu ook kan men van de liefde van Jesus voor zijn volk spreken, ter uitdrukking van de algemeene gedachte, dat er tusschen Jesus en zijn verlossende band bestaat, die nooit ontbonden kan worden. Maar het persoonlijk komt in die algemeene uitdrukking nooit tot zijn recht.

Kan juist toch op dit persoonlijke komt het aan. Ge moet weten, dat ge zelf, dat ge persoonlijk, dat ge met uw eigen wezen, met uw eigen noden, met uw eigen behoeften, met uw eigen aanleg en inborst, met uw eigen gaven en talenten, met uw persoonlijk lot en uw persoonlijke toekomst aan Jesus bekend zijt, door hem gekend wordt, en dat van Jesus zijde de persoonlijke bekendheid met uw innerlijk bestaan en uw uiterlijken toestand zich oplost in een teedere, warme, bezielende liefde, die u zoekt, die met u zich bezig houdt, die u geluk bedoelt, maar die ook, en dat is het hoogste, van u wederliefde begeert, ter vorming van zijn eigen heerlijkheid.

Jesus bemint u. Niet om u. De grond ligt dieper, en de apostel zegt het er opzettelijk bij. Het is omdat God de Vader u „van den beginne ter zaligheid heeft uitverkoren“. Daar in ligt de zekere waarborg, dat er iets heerlijk uit u worden zal. Wat er uit u worden zal, dat ziet Jesus nu reeds in u, zóals de hovenier in de zaadkorrel of in het oneiglijke stekje nu reeds de volle plant met zijn bloemen vol geur en kleur ziet, die er uit groeien zullen. Zoo ziet Jesus u. Niet gelijk ge nu zijt, maar gelijk ge eens gesigneerd zijt, en in die gestalte uwer heerlijkheid trekt ge hem aan, boeit ge hem, en lokt ge zijn liefde naar u toe. In het snoer der glorie, dat eens voor hem schitteren zal, moogt en kunt ook ge niet ontbreken. En het is daarom dat zijn liefde naar u uitgaat, en dat hij u bemint.

Is dit nu niet heel iets anders, dan een bloote, afgetrokken liefde, die zich in een algemeene genegenheid uit? Eens zal elk geloovige en zult ook ge een witten keursteen ontvangen, waarop een naam zal gegrift staan, dien niemand lezen kan, dan die dien keursteen ontvangt.

Welnu, dien naam kent thans nog Jesus alleen en ge nog niet. In wat die naam uitdrukt, niet hij uw beeld. Die naam drukt uw wezen uit, niet gelijk het is, maar gelijk het zijn zal in heerlijkheid. En daarom heeft Jesus niet alleen liefde voor u, maar bemint hij u, gelijk een bruidgom zijn bruid.

En om omgekeerd. In uw Jesus schuilt het wezen niet meer, om eerst later uit te komen, maar glanst het nu reeds in volle heerlijkheid. En daarom, zoo hij u mint, moet ook in u voor uw Jesus die teedere, warme, innige liefde zijn, zodat uw hart voelt, dat ook ge hem mint.

Dat hij u mint, en dat ge hem wederzint, zijn twee liefdesuitingen, die aan elkaar beantwoorden moeten, die elkanter moeten dekken, die in sterkte van uiting met elkanter moeten wedijveren.

En nu is het zó: Hij ziet u, maar ge ziet hem niet. Doch dit moet door uw geloof vergoed. Voor uw geloofsgoed moet de Christus in al zijn heerlijkheid glinsteren, en het is uit dat geloof, dat de liefde voor uw Heiland en Koning in u op het inzicht moet opkomen.

Amsterdam, 25 September 1908.

De jongste samenkomst onzer kerken in synodale vergadering, heeft zich gekenmerkt door een zeldzaam broederlijke geest, die wel het best daaruit bleek, dat alle gewichtige besluiten met eenparigheid van stemmen werden genomen.

Dit wil daarom niet zeggen, dat er nooit verschil van mening was. Bij sommige voorstellen is dat verschil ook rond en eerlijk uitgesproken. Maar dat verschil leidde geen oogenblik tot animositeit. Er was er een drang van broederlijke liefde, om trots dit verschil van inzicht toch tot eenheid van besluit te komen. Geen meerderheid dreef met stemmen dommelacht haar gevoelen door; geen minderheid bleef hardnekkig een non possumus handhaven. Men zocht en vond een middelweg, waarin beide groepen, zonder verloochening van eigen overtuiging, zich konden vereenigen. En bij het afscheid nam elk lid der Synode den indruk mede, dat nog geen Synode zoo kalm, zoo rustig, zoo broederlijk-eensgezind was verlopen als deze Synode te Amsterdam.

Reeds daarom is deze Synode van hoge betekenis voor den gang van ons kerkelijk leven. Toen in 1892 de beide Gereformeerde kerkengroepen saamvloeden in de eerste generale Synode te Amsterdam, was er wel bij menigen vrees, of broeders met een zoo verschillend historisch verleden achter zich en met zoo veelzins anderen kijk op de vraagstukken van het kerkelijk leven, op den duur wel in vrede saam zouden kunnen wonen. Geheel ongegrond was die vrees niet. Aan beide zijden stonden uitersten, die door overdrijving vaak tot botsing aanleiding gaven. Meer dan één Synode kwam saam, terwijl de barometer op storm stond, en de atmosfeer met electriciteit overladerd was. En alleen aan de genade en trouwe onzes Gods was het te danken, dat, trots de geprikkeldheid der kerkelijke hartstochten, een scheur in de pas tot stand gekomen eenheid niet getrokken werd. Maar allens heeft men elkaar over en weer beter leeren verstaan. Het wantrouwen in elkaars bedoeling week. De band der eenigheid des geloofs werd sterker gevoeld. En althans op deze Synode was de tegenstelling van A en B, om deze namen te gebruiken, geheel verdwenen.

Voor die verrassende uitkomst zij de dank gebracht aan God den Heere, die zoo onze kerken heeft geleid. Daarom gaan we vol moed en hope de toekomst tegen. Verschil van inzicht zal er altijd ook in onze kerken wel blijven. Voor de rechte ontwikkeling van ons kerkelijk leven is dat zelfs noodig. Door wrijving van gedachten wordt de waarheid eerst gekend. Maar dat verschil van inzicht mag niet een tegenstelling worden, waardoor de band der liefde schade lijdt, en onze beste kracht in broedertwist wordt verteerd. Onze kerken hebben een te ernstige roeping in ons volksleven tegenover de machten van ongelof en nederlijk bederf, dan dat ze de wapenen tegen zonen van 't zelfde huis zouden keeren, in ste van tegen den gemeenschappelijke vijand.

Moge die roeping ook door onze kerkelijke pers nog beter worden verstaan. Er is niet altijd heilig vuur op het altaar gedragen. En onze kerken lijden daaraan. Wantrouwen kan zoo licht gezaaid worden, maar als die plant eenmaal wortel heeft geschoten, is het zoo moeilijk haar weer uit te rukken. Zij daarom aan ieder, die als voorlichter van ons volk wensch op te treden, de geest van wijsheid en voorzichtigheid geschonken, waardoor de jongste Synode onzer kerken zich heeft gekenmerkt.

Wie den vrede van Jerusalem lief heeft, bidt daarom.

Ook de Hervormde Synode hield dit jaar weer haar Synode, van welke weinig anders kan gezegd worden dan dat zij groot was in het negatieve.

„Op bijna eenstemmige wijze heeft de Algemeene Synode doen blijken, dat zij niet langer van reorganisatieplannen gediend is,“ schreef de verslaggever van de *Nieuwe Rotterdammer*.

Voor de broeders, die van deze reorganisatie alle heil verwachten, wel een droef resultaat.

Al jaren lang staat de Confessioneele groep voor de poort der Synode en elacht reorganisatie. Ze komt met telkens nieuwe voorstellen aan. Ze meent, dat de Synode „om“ is en ziet de deur reeds geopend. Maar de Synode heeft de heeren steeds om den tuin geleid. Eerst werden de voorstellen aangenomen en naar de Kerken ter beoordeeling gezonden. Een kreet van victorie ging op. Maar een volgende Synode verklaarde, dat de Kerk er nog niet rijp voor was en nam de voorstellen weer terug.

Thans werd men zelfs dit misleidende spel moede. Alle reorganisatieplannen werden van de tafel genomen. De Synode is er niet langer van gediend.

Ons benieuwt, wat de Confessioneele broeders nu zullen doen.

De *Gereformeerde Kerk* bewaart tot dusverre het stilzwijgen.

In plaats van de gewenschte reorganisatie, die de eerste stap op den weg naar kerkherstel zou moeten zijn, schijnt de Synode er bedacht te wezen, om de gemeente in kiesdistricten te verdeelen, waardoor de „rechten der minderheden“ beter gewaarborgd zullen worden.

Nu allens in de meeste grootere gemeenten de moderne richting aan terrein verliest en geen predikanten meer bezit, moet door de verdeling in kiesdistricten de gelegenheid weer geopend om den modernen een predikantsplaats te verzeeken.

Een desbetreffend verzoek van den Bond van vrijzinnige Hervormden verkreeg nog wel niet de meerderheid, maar de Synode

besloot toch alle Kerkeraleden uit te noodigen, hun oordeel te zeggen over de vraag, of zulk een verdeling in kiesdistricten niet wenschelijk is. Op de Synode van 1910 wordt op die vraag het antwoord ingewacht.

Voorts verdient nog alleen vermelding, dat een verzoek van een vrouwelijke student in de Theologie om tot het predikant te worden toegelaten, — welk verzoek warm gesteund werd door de praediverende hoogleraren — bijna werd toegestaan. Eerst staakten de stemmen, maar daarna werd het verzoek nog met 10 tegen 7 stemmen afgewezen.

Ook een voorstel van Prof. Cannegieter om de vrouwen in de gemeente kiesrecht te verleenen, haalde bijna de meerderheid. Indien slechts één stem om was geweest, was het vrouwen-kiesrecht er door gegaan.

De *Hervorming* klaagt: „uit de genomen besluiten blijkt, hoe de meerderheid van deze vergadering onaanvaardbaar blijft voor de meest natuurlijke eischen des tijds.“

Ons dunkt, dat ze voorloopig tevreden kan zijn.

Nog één stem, en de vrouwelijke predikanten beklimmen den kansel en de vrouwelijke lidmaten stemmen bij de verkiezingen mee.

Gedurende ons zomer-reces viel de herdenking van een jubileum in onze predikantenwereld, dat in *De Heraut* toch niet geheel onopgemerkt mag voorbijgaan. Ds. K. Fernhout, predikant te Utrecht, mocht 2 September herdenken, hoe hij, vijftigjarige geleden, te Buitenspost in het ambt bevestigd werd. Dat Utrecht's kerk haar geliefden dienaar des Woords dien dag een warme en welverdiende hulde bracht, spreekt van zelf. Maar ook buiten dien engeren kring, zijn er toch velen, die op dezen dag God den Heere gedankt hebben voor de uitnemende gaven aan dezen dienaar geschenken. Ds. Fernhout neemt onder de dienaren des Woords, die den moed hadden in de dagen der doleantie, met de Hervormde Synode te breken, een zeer betekenisvolle plaats in. Met rijke gaven voor den predikant toegerust, stichtte hij eerst de kerk van Zwartsloot, daarna die van Dordrecht en thans die van Utrecht. Op onze synodale saamkomsten werd hem meermaals een plaats der eere geschonken, doordat hij in het moderneren zitting nam. Aan groote bestelheid van overtuiging paarde hij steeds een vriendelijkheid van vorm en hoffelijkheid van omgang, die aller hart voor hem won. Zijn prediking droeg het karakter van werkelijke bediening des Woords, in den vollen en rijken zin van het woord. En wat hij in de pers leverde, kenmerkte zich steeds door klaarheid en helderheid van betoog.

Wat Ds. Klarhamer in de *Utrechtsche Kerkbode* over hem schreef, teekent zijn beeld dan ook volkomen juist:

Hoezeer hebben wij reden, den Heere te danken, dat Hij ons dezen zijn knecht schonk en ons nu reeds zooveel jaren het profijt van zijn kostelijke gaven, van zijn uitnemende prediking, van zijn liefde en toewijding doet genieten.

Vriendelijkheid en hoffelijkheid maken heel zijn verschijning en zijn woord aantrekkelijk en aangenaam, terwijl er toch bij alle zachtheid en smijdelijkheid in den vorm, groote kracht en bestelheid en soms schijnende scherpte in den inhoud is.

Hij behoort tot die Dienaren van wie men zeggen kan, dat zij de gemeente bouwen, omdat zij haar onderwijzen, vermanen, bestraffen, maar ook verbinden en troosten met het Woord; die haar inleiden in de kennis des Woords Gods.

Hij behoort tot hen, die de belijdenis innig liefhebben, recht verstaan en trouw bewaren en die vasthouden aan de gereformeerde beginselen ook in zake de regering der kerken. Hierin is zijn betekenis en kracht. Hierom hebben de gereformeerde kerken, ook Utrecht's kerk, hem lief.

Van harte hopen we, dat God dezen broeder, met zoo rijke gaven toegerust, nog lang voor Utrecht's kerk en voor de kerken in 't algemeen tot zegen moge stellen.

Nog altijd gaat de legende rond, alsof het socialisme niet vijandig zou staan tegenover de Christelijke religie.

Godsdienst is immers volgens het programma der socialistische partij *privaatzaak*. Wat ieder gelooven wil, moet hij voor zich zelf weten, als hij maar mee den strijd aanbindt tegen het kapitalisme.

Het is daarom wel eens goed, uit den mond van een der leidlieden der socialistische hooren, in welken zin deze leuze bedoeld wordt.

Karl Mann heeft in het Oostenrijksch socialistische tijdschrift *Der Kampf* een artikel geschreven over proletariaat en godsdienst, waaruit het *Volk* het volgende mededeelt:

Een artikel onder dat opschrift in het Oostenrijksch socialistisch tijdschrift *Der Kampf* leidt Karl Mann in met de opmerking, dat het een vergissing is te meenen, dat in de volkmaakte gedachtenwijzingen evenzo door argumenten tot stand komen, als dit onder intellectueelen het geval is. De kleinburgerlijke of proletarische vrijdenker steunt zijn bestrijding van den godsdienst op argumenten (bijv. de onmogelijkheid der onbevleete ontvangenis van Jesus door Maria), die onzen grootvaders even goed bekend waren.

„Het is niet zoo, dat onrijpe kennis door rijpere overwonnen is, maar het oude geloof verdwijnt, wijl de wil om te gelooven verlamt... In het bewustzijn van het individu wordt de godsdienst natuurlijk altijd slechts overwonnen door argumenten, die rechtstreeks tegen zijn geloofsartikelen gericht zijn; het feit echter van het opdruken dezer argumenten en het feit dat zij de kracht hebben om de heiligmooien der vaderen te vernietigen, is een der verschijnselen van het groote proces van het wankelen van alle oude gezag, van de losmaking der individuen uit de oude gemeenschappen.“ De economische ontwikkeling is de drijfveer.

Van dit proces, gelijk het in het moderne proletariaat werkt, zegt de schrijver dan het volgende:

De eerste trap van dit ontwikkelingsproces kunnen wij waarnemen, als wij de landarbeiders van een hoogkapitalistisch land, de in de dorpen en kleine steden verspreide kleinburgers en thuisarbeiders, die in de kleine industrieplaatsen wonende arbeiders beschouwen, of ook de zich pas uit de kleine burgerij losmakende of pas van het platteland naar de steden gekomen industrie-arbeiders, vooral ook de vrouwen. Al deze proletarische kringen hebben zich nog niet losgemaakt van de kleinburgerlijke en boersche overlevering, zijn dus ook nog niet uit de godsdiensige gemeenschap getreden. Zij willen de heilmiddelen der kerk bij de groote gebeurtenissen van hun leven niet ontberen. Aanvallen op het geloof hunner kindsheid kwetsen hen. Het verwijt van ongelovigheid is nog altijd het krachtigste wapen onder vijanden in den strijd om deze arbeiderskringen. Dat ook zij reeds aangeast zijn door het ontwikkelingsproces dat dereligiën gemeenschappen onthoudt, openbaart zich niet in kritiek op den godsdienst, maar in kritiek op het kerkelijk gezag verband van godsdiensig standpunt uit: zij stellen graag de leer van het evangelie tegenover de ontaarde kerk, zij vergelijken den armen tiernamanzoon van Nazareth met rijke grootwaardigheidskleeders der kerk, zij voelen zich beter christen dan de priesters die met de fabrikanten en groote boeren tafelen. Voor den strijd tegen het klerikalisme zijn ook deze proletarische kringen onverkijpelijk, maar zij willen slechts de kerk als gezagsverband, niet het christendom als godsdiensige gemeenschap bestrijden. Zij ontkennen juist aan de godsdiensige ideologie hun argument tegen de kerk. Zij zijn het, die zoo graag van Jesus als van den „eersten socialist“ hooren spreken.

Allens maakt het proletariaat zich los uit de overgeleverde ideologie. Een zware, opwindende loonsrijd rukt de arbeiders uit de stilte van hun bestaan. Zij hebben in den strijd alle autoriteiten hunner wereld als hun tegenstanders, als de bondgenooten van den gehaten uitbouter leeren kennen. Nu is voor hen alles in twijfel gesteld, wat zij tot dusver geloofd hadden. Aan alle overlevering, ook aan den godsdienst, waagt zij nu hun kritiek. De volkomen losmaking van het geloof hunner kindsheid is voor hen een belangrijke innerlijke gebeurtenis, het resultaat van zwaren innerlijken strijd. Zij verachten ieder die dit niet mee doorleefd heeft. Zij gevoelen de tegenstelling met de oude ideologie, die zij in harden innerlijken strijd overwinnen moesten, sterker dan de uiterlijke tegenstelling met de kapitalistieke en den klassenstaat. Zij zijn niet maar alleen ongelovig, maar zij baten het oude geloof, gelijk zoo vaak liefde in haat omslaat, eer het tot onverschilligheid kan worden. Dat zijn de kringen, die kritiek op den godsdienst nog liever hooren dan de kritiek op de kapitalistische voortbrengwijze, die den strijd tegen het klerikalisme met groter hartstocht voeren dan den strijd tegen den klassenstaat. Zij zijn het, die ons steeds meer ertoe zouden willen dringen om den strijd tegen het klerikalisme te doen omslaan in een strijd tegen den godsdienst, die in hartstochtelijken haat tegen het klerikalisme zich zelf met de doodsvijanden van het proletariaat zouden willen verbinden. Zij vormen ongetwijfeld een minderheid in het proletariaat; maar hun invloed op het leven onzer partij is groot, wijl zij een in geestelijk en politiek opzicht veel levendiger kring vormen dan de nog religieus gebonden meerderheid der arbeidersklasse, en wijl zij derhalve ook in onze organisaties en onder onze vertrouwensmannen sterk vertegenwoordigd zijn.

De moeilijkheden die uit deze tegenstrijdigheid tusschen het algemeen belang der klasse en het bijzonder belang van een harer kringen, van een harer ontwikkelingsstrappen ontstaan, kunnen niet overwonnen worden door redevoeringen en artikelen over het wezen van het klerikalisme en zijn burgerlijke tegenstanders. De ontwikkeling van het proletariaat overwint ze zelve. In onze groote steden en industriestreek worden steeds talrijker de arbeiderskringen, die hun jengd reeds in een godsdiensloos huis doorgebracht hebben. Zij haten den overgeleverden godsdienst niet, omdat zij hem nooit waarschijnlijk liefgehad hebben. In hun bewustzijn ligt niet meer de moeilijke bevrijding van eigen geloof, maar zij hebben hun opvoeding ontvangen in onze organisaties, in onze vakverenigingen vooral. Hun belangstelling is gericht op economische en politieke oogmerken. Den strijd tegen het kapitalisme voeren zij als een deel van hunnen klassenstrijd. Zij twisten niet om meeningen, maar strijden om instellingen. Zij zijn wellicht pas een klein, maar zeker het rijpste deel van het proletariaat. Wat zij zijn, zullen de andere proletarische kringen worden.

„Godsdienst is privaataak.“ Deze sinnsede van ons partijprogramma vat niet alleen de ontwikkelingslijn van het godsdiensig bewustzijn samen, spreekt niet slechts een eisch jegens den staat uit, maar bevat ook den hoogsten regel onzer taktiek. Ook wij moeten den godsdienst als privaataak behandelen en onze strijd tegen het klerikalisme is tegen instellingen, niet tegen godsdiensige opvattingen gericht. Deze houding beantwoordt aan de godsdiens-onverschilligheid, aan de overwegend politiek en economisch gerichte belangen der rijpste kringen van het proletariaat. Dit eischt onze strijd om de verovering van de proletarische kringen die nog niet van de overlevering los zijn en die zich pas geleidelijk uit de kleinburgerlijke en boersche opvattingen ontploeren.

Ons dunkt, klaarder en duidelijker kan het niet gezegd worden.

De rijpste kringen van het proletariaat zijn aan het geloof ontersteld. Ze zijn religieus indifferent. Zij haten den godsdienst niet, omdat ze hem nooit hebben liefgehad. Zij zijn godsdiensloos opgevoed.

Maar om de nog niet rijpe kringen van het proletariaat niet af te stooten, moet niet openlijk de strijd tegen den godsdienst worden aangevangen.

Godsdienst privaataak — is de beste taktiek.

Vereenigingsleden.

GELD EN GAVEN.

I.

Het gebied van het Vereenigingsleven is zoo uitgebreid als bijna geen ander.

Want immers, er zijn maar weinig kringen van menschenlijken arbeid, waarbinnen men zich niet in vereenigingen aansluit, omdat men besef, dat, naar de goede oud-Hollandsche spreuk, eendracht macht maakt.

Dat is niet alleen zoo op het gebied van het maatschappelijk leven, maar ook op het terrein van de specifiek Christelijke werkzaamheid.

De tijd, dat menigeen met een zekeren trots verklaarde, dat hij van geen enkele vereeniging lid was, is lang voorbij, en nog slechts enkele individualisten zijn er, die zich van het vereenigingsleven afkeeren en als „Einspanner“ hun weg gaan, die in de meeste gevallen tot niets anders leidt dan tot betreunswaardige verspillen van kracht, welke bij praktische besteding ervan nut had kunnen stichten.

Verreweg de meeste menschen, ook de meeste Christenen, zien wel in, dat de mensch alleen al heel weinig bereiken kan. Niet slechts omdat, al werken tal van individuen in dezelfde richting en in dezelfde geest, de kracht van de eendracht er nog niet is. Maar tevens ook om de eenvoudige reden — die zich zoo telkens en telkens aan ieders waarneming opdringt, — dat als al diegenen, wier beginselen zóo zeer met elkaar strooken dat zij bij bevoorliefte overleg in een en dezelfde richting zouden kunnen sturen, zonder dat onmisbare overleg, zóofter saamspreking, ieder op eigen gelegenheid uittekraken, er geen voortschrijden kan zijn lange eenezelfde groote lijn. Want ieders aanleg en karakter doen hem licht nu rechts, dan links afwijken van de hoofdrichting, die leidt naar het doel, dat allen in het oog houden.

Het ligt dan ook in den aard der zaak, dat wie in het vereenigingsleven mee wil leven en daer een bruikbaar, nuttig element wil zijn, in den goeden zin des woords moet weten te geven en te nemen, en niet voortrems maar zijn, eigen zin en wil door te drijven, zonder ter wille van den gezamenlijken arbeid ook maar in het minst te willen afwijken van de lijn, die hij voor zich zelf uitgestippeld heeft.

Het spreekt echter vanzelf, dat, hoe hoog de waarde van het vereenigingsleven ook moet geschat worden, daarmede nog niet gezegd is, dat in een zekere vereenigingsmanie, om het nu maar zoo eens te noemen, niet eveneens een groot kwaad zou liggen als in alle overdriving.

Wie zóó in het vereenigingsleven opgaat, dat het gezinsleven niet tot zijn recht kan komen en het huizeigen er onder lijdt, of wel zóó, dat het deel van den maatschappelijken arbeid, hetwelk aan ieder als persoonlijke taak opgelegd is, niet behoorlijk vervuld kan worden, die maakt zich evenzeer als hij, die alleen voor het dagelijksch brood arbeid en zich om den gezamenlijken vereenigingsarbeid niet bekomert, schuldig aan plichtverzuim, en geeft er blijk van, dat hij niet begrijpt, in welke verhouding de dingen in het leven tot elkaar behooren staan.

Zoo kan bijvoorbeeld niet gezegd worden, dat het verheffend aandoet, te zien, hoe er jongelingen zijn, die naast den zoo noodigen en nuttigen arbeid, welken de jongelingsvereeniging hun te doen geeft, nog zóóveel vereenigingsplichten op zich nemen, dat er geen tijd meer overblijft, zich voor den maatschappelijken arbeid zóó te bekwaamen, dat de pas aangevangen loopbaan naar behooren kan gevolgd worden.

Nu zijn er sommigen, die meenen, er wel iets op gevonden te hebben, om enerzijds aan het vereenigingswezen den schuldigen tol te betalen en toch anderzijds de gevaren te ontloopen, welke eraan verbonden zijn. Zij denken, dat daarmede te kunnen bereiken, dat zij wel hun geld voor allerlei christelijken arbeid geven, maar zich overigens van dien geheelen arbeid eigenlijk zoo goed als niets aantrekken.

Het zijn de menschen, die met een grootere of kleinere — meestal wel een kleinere — contributie denken te kunnen volstaan, en zich nimmer op vergaderingen laten zien.

Hun getal is zeker niet gering, en er mag, met het oog daarop, nu het seizoen voor den vereenigingsarbeid weer aanvangt, wel eens op gewezen worden, dat zulke menschen al een heel verkeerde opvatting van de waarde van het vereenigingsleven hebben.

Men zal toch wel toegeven, dat er geen vereeniging is, bij welke de geldwaarde allebehalve heerschend wezen kan, wijl een onpersoonlijk iets als een vereeniging niets heeft aan het besit van geld, tenzij dan alleen als middel om haar doel te bereiken. Een vereeniging heeft in de allerereerste plaats behoefte aan arbeidskracht. Dat weten bij ondervinding de vele vereenigingen, welke alle betekenissen en krachten missen, omdat er wel genoeg leden in naam zijn, die inderdaad ook genoeg geld aan contributies inbrengen, maar geen leden die werk verrichten, dat tot bereiking van het voorgestelde doel noodig is.

En nu zal men zeggen: ja, dat is wel zóó ten opzichte van jongelingsvereenigingen, kievereenigingen en allerlei andere vereenigingen, die slechts geld behoeven om eigen onkosten te dekken, maar overigens haar arbeid zien aangevaren op het terrein van studie, van aanespreking en overleg, van propaganda, maar niet bij die corporaties, die b.v. beoogen de oprichting en instandhouding van inrichtingen, waar de eise van gene Christelijke arbeid wordt verricht. Voor zulke organisaties, zegt men, kan toch volstaan met het geven van geld, en het zorgen voor een goed bestuur, aan hetwelk dan verder alles kan worden overgelaten.

Wie zoo redeneert, besef niet, dat besturen, uit welke op zich zelf voortreffelijke manieren ook bestaande, het beste van hun arbeidskracht en hun energie, ten opzichte van het gezamenlijke doel, putten uit de wetenschap, dat zij gedragen worden door de sympathieën, welke uit de geheele vereeniging uitgaan, uit de wetenschap, dat hun arbeid met belangstelling en liefde wordt gadegeslagen, en gesteund door gebod.

Zeker zijn we niet blind voor de moeiten en zorgen, die groote ledenvergaderingen met zich brengen, waarin allicht elementen zijn, die het altijd beter meenen te weten dan het bestuur en vaak beter dan de geheele overige vergadering; waarom het allezins aanbeveling verdient, aan goede besturen een zoo uitgebreid mogelijke bevoegdheid te verleenen. Maar desondanks valt het toch niet te ontkennen, dat vergaderingen van de leden van vereenigingen de kracht in zich dragen, om den onderling band tusschen de leden te versterken, zóowel als den band met hen, wien de hoofdtak, waarop alles aankomt, is opgelegd. Niets is zoo ontmoedigend voor besturen, als dat de vergaderingen, waartoe de geheele vereeniging is opgeroepen, zóó slecht bezocht worden, dat er eigenlijk van niet meer dan een eenigzins uitgebreide bestuursvergadering kan gesproken worden.

Zonder geld, met een ledige kas, kan zeker niets begonnen worden, maar zonder belangstelling, zonder sympathie, zonder liefde van de zijde van hen, die als leden niet alleen met geld moeten steunen, wordt in het vereenigingsleven veel minder iets tot stand gebracht.

Het gaat in het vereenigingsleven niet alleen om geld, maar om het beschikbaar stellen van geld en van gaven en talenten.

Onze kerkel
meen nog be
dien de Syno
Dat daarbij v
den laatste d
dacht trekken
Ds. Littooy
kerkblad:

Schreven we
goed deed te
op de Synode
vrede heerscht
thans constate
den einde toe
elkander werd
geheel in het
heid. Verd
Practies — w
meermalen me
anrust tegemo
beraadslaging
van deze Syno
ons God was d
lijke handen he
wij zelve wel g
zoo stil als de
alsof zij niet
werd er over
in die mate he
het feit, dat er
waren. Toch h
heid ontbloot:
dag — waarop d
og laatste zitt
betrekking het
Kampen, inged
gemeenschappel
van we voor de
hebben gekund
Het eerste v
Bouma c.s.; h
Hoogleraren a
De Synode i
a. Aan de d
dragen om indi
vacatures outa
aan de Theol.
ontstaan der v
vriend, die de
Gen. Synode is
spoedig als mo
maanden, de
roep om over
a. Aan de ro
Synode op te d
ging als sub. a
Dit voorstel
nomen. Het wel
of meer vacat
Hoogleraren a
mogelijk na het
binnen een ma
der Gen. Synod
zo spoedig als
na maanden, d
om over de ma
Het wil ons
voorgesteld en
dat er eventue
het zoo oppervl
stel, na algeme
aangenomen. In
Even verrass
werd gedaan d
nomen door D
dienaangaande
Dit voorstel
wegen, dat ver
Kampen naar
doen besluiten:
a. De Generale
Theol. School o
te overwegen
zijn de Theolog
waar de V. O.
bijaldien deze v
worden, een d
uitwerking aan
Er werd gem
van verwonderi
len wilden van
weten, hoe zij o
Deren verwij
den Voorzitter
slagen (Prof. B
Nadat de He
eder zijn gek
den hunner na
gadan, dat de
Synode moest
vast zou staan
leest Ds. v. Sc
voorstel nog e
vooraanstaand
Hierop verkla
giuche School, t
is ingetrokken
opdracht aan O
komstig besluit
aldus gewijzigd
Dat er alle
Curatoren zal
deelnijk is de
waar de V. O.
ieder die, met
eengins den v
trekking tot d
dat er veel me
kan, dan men
moeden. Om m
ons onze voel
neming van dit
a. dat het p
hebben van h
voorbij is: me
b. dat dan do
gebruik gema
van de andere
middel worden
c. dat de ker
troosten van t
ineenvloet nu
hebben ontvan
Theol. Facultet
Verscheidene
van de Synode
buiten de besp
laten, vooral d
sing van deze
stonden; doch
dat hun dit nie
Eveneens le
in de Kerken
der Synode, d
dere gelegenge
En wat o. l. o
dat de kans g
dan na korten
wensch te erla
oek volkomen
teeren van Fr
Van Schelven
nog een Synod
schijnt dan al
rende de drie

Onze kerkel
meen nog be
dien de Syno
Dat daarbij v
den laatste d
dacht trekken
Ds. Littooy
kerkblad:

Schreven we
goed deed te
op de Synode
vrede heerscht
thans constate
den einde toe
elkander werd
geheel in het
heid. Verd
Practies — w
meermalen me
anrust tegemo
beraadslaging
van deze Syno
ons God was d
lijke handen he
wij zelve wel g
zoo stil als de
alsof zij niet
werd er over
in die mate he
het feit, dat er
waren. Toch h
heid ontbloot:
dag — waarop d
og laatste zitt
betrekking het
Kampen, inged
gemeenschappel
van we voor de
hebben gekund
Het eerste v
Bouma c.s.; h
Hoogleraren a
De Synode i
a. Aan de d
dragen om indi
vacatures outa
aan de Theol.
ontstaan der v
vriend, die de
Gen. Synode is
spoedig als mo
maanden, de
roep om over
a. Aan de ro
Synode op te d
ging als sub. a
Dit voorstel
nomen. Het wel
of meer vacat
Hoogleraren a
mogelijk na het
binnen een ma
der Gen. Synod
zo spoedig als
na maanden, d
om over de ma
Het wil ons
voorgesteld en
dat er eventue
het zoo oppervl
stel, na algeme
aangenomen. In
Even verrass
werd gedaan d
nomen door D
dienaangaande
Dit voorstel
wegen, dat ver
Kampen naar
doen besluiten:
a. De Generale
Theol. School o
te overwegen
zijn de Theolog
waar de V. O.
bijaldien deze v
worden, een d
uitwerking aan
Er werd gem
van verwonderi
len wilden van
weten, hoe zij o
Deren verwij
den Voorzitter
slagen (Prof. B
Nadat de He
eder zijn gek
den hunner na
gadan, dat de
Synode moest
vast zou staan
leest Ds. v. Sc
voorstel nog e
vooraanstaand
Hierop verkla
giuche School, t
is ingetrokken
opdracht aan O
komstig besluit
aldus gewijzigd
Dat er alle
Curatoren zal
deelnijk is de
waar de V. O.
ieder die, met
eengins den v
trekking tot d
dat er veel me
kan, dan men
moeden. Om m
ons onze voel
neming van dit
a. dat het p
he